

[Svend Nielsen.] Lægens Pligter, og der siges i § 6, at Lægen skal vise Omhyggelighed ogsaa med Hensyn til økonomisk Ordination af Lægemedler. Vi har for nylig under Behandlingen af Apotekerloven set, hvilken overordentlig Forskel i Pris der kan være paa Medicin af samme Kvalitet og Godhed, og de økonomiske Forhold for Tiden er af en saadan Beskaffenhed, at det er fuldt ud paa sin Plads at indskærpe, at en saadan Økonomi gennemføres paa dette Omraade, selv om det ogsaa skulde være forbundet med lidt mere Ulejlighed for Lægen ved Receptudstedelsen.

I § 8 siges der, at Lægen ved Udfærdigelse af Erklæringer skal udvise Omhu og Uhildethed. Jeg vil gerne sætte en Streg under det. Nu tvivler jeg ganske vist slet ikke om, at Lægerne almindeligvis er baade omhyggelige og uhildede — vi har sikkert herhjemme gennemgaaende baade omhyggelige og uhildede og hæderlige Læger —, men det er nu alligevel en ret udbredt Opfattelse i Befolkningen, at alle Læger har ikke nær lige god Ævne til at skaffe Folk Understøttelser af det offentlige. Der kunde tænkes at være en Fare her, som det er rigtigt for Samfundet at have sin Opmærksomhed henvendt paa. Det er altsaa det, der er sket i denne Paragraf, og det finder jeg er ganske rigtigt.

§ 9 omhandler Lægens Tavshedspligt. Det er en Pligt, Lægerne selv tillægges overordentlig megen Betydning, baade af Hensyn til selve Lægevirksomheden, men ogsaa af Hensyn til Patienterne, og deri er jeg fuldt ud enig med Lægerne. Denne Tavshedspligt maa efter Forslaget kun brydes i tre Tilfælde: naar der indtræder Vidnepligt, Indberetningspligt og det, som den højtærede Indenrigsminister har kaldt Anmeldelsespligt — jeg vil nu hellere kalde det en Pligt til at forebygge Ulykker.

Jeg er, som sagt, fuldkommen enig med Lægerne i, at Tavshedspligten er meget vigtig; men jeg kan ikke være enig med den Anskuelse, som jeg ved er ret udbredt mellem Lægerne, at Tavshedspligten bør gaa forud for Vidnepligten. Jeg mener afgjort, at Hensynet til Retstilstanden i Samfundet, Hensynet til, at der fældes retfærdige og rigtige Domme, maa gaa forud for Hensynet til den enkelte.

Der var i Kommissionen en Del Uenighed om Vidnepligten — Jurister og Læger saa noget forskelligt paa det Spørgsmaal —, men Resultatet blev jo til sidst, at et Fler-tal enedes om § 10 i den Form, den har faaet her i Lovforslaget, hvor det fastslaaes,

at Lægen er pligtig til at aflægge Vidnesbyrd, men for lukkede Døre. Afdøde Folketingsmand Trier og to andre Medlemmer af Kommissionen afgav Mindretalsindstilling om Vidnepligten, og det fremgaar af Indenrigsministerens Forelæggelsestale, at han har en Del Sympati for Mindretalsindstillingen, som gik ud paa, at vi skulde opretholde den nugældende Tilstand. Han begrundede det blandt andet med, at vi har ingen Erfaring for, at den nuværende Tilstand er uheldig.

Dertil vil jeg nu gerne sige, at det uheldige, det lader sig meget vanskeligt konstatere; thi det, en Læge eventuelt tier stille med under en Retssag af Hensyn til Patienten eller Patientens paarørende, hvis han skal være udsat for, at Udsagnet kommer offentligt frem, kan som Regel slet ikke konstateres af den simple Grund, at ingen faar det at vide, naar Lægen tier stille, fordi han ikke vil give et intimt privat Forhold til Pris maaske for et nyfient Publikum. Men hvis Forholdet derimod var, at Dørene blev lukket under Lægens Vidneudsagn, saaledes at Presse og Publikum holdtes ude og Vidnesbyrdet kun kom til Rettens Kundskab, er der en Mulighed for eller endog Sandsynlighed for, at Lægen vil udtale sig mere uforbeholdent, end hvis Dørene holdes paa vid Gab for et maaske ikke altid lige hensynsfuldt Publikum.

Efter min Mening er der ingen gode Interesser, der tjenes ved, at Offentligheden forsynes med Nyhedsstof, der maaske kan blive til Pine og Sorg baade for Lægens Patienter og dennes paarørende, men som Offentligheden ingen god Interesse har i. Naar man sikrer, at Domstolene altid kan faa Lægen til at afgive Vidnesbyrd til Underretning for Retten — og det er nødvendigt, deri er jeg ganske enig med Juristerne —, har Retten sikkert faaet alt, hvad der tilkommer den og med Rette kan forlanges.

Jeg tror, at Retten i mange Tilfælde vil faa mere udtømmende Vidneudsagn af Lægen, naar Dørene er lukkede, end naar Lægen skal afgive sit Vidneudsagn for aabne Døre. Efter min Mening er der paa Grund af Lægens intime Kendskab til Hjemmet Hensyn at tage til hans Vidnesbyrd, som ikke gælder for Vidnesbyrd i al Almindelighed. Jeg tror derfor ikke, man skal forandre noget ved det foreslaaede, at Lægens Vidnesbyrd skal aflægges for lukkede Døre.

§ 12 omhandler Lægens Anmeldelsespligt eller rettere hans Pligt til at forebygge Ulykker, for saa vidt hans Lægevirksomhed medfører, at han faar Kundskab til For-